

КРАЄЗНАВЕЦЬ, ЖУРНАЛІСТ, МУЗЕЙНИЙ ПРАЦІВНИК...

СКАРБНИЦЯ ДУХОВНИХ НАДБАНЬ ГАЛИНИ ДАНИЛЬЧУК

Не завжди ми отримуємо те, чого прагнемо, іноді нашій мрії передує довгий і тернистий шлях, який згодом приведе до заповітної стежини. Головне - піймати той щасливий шанс, що дарує нам фортуна.

Коріння роду краєзнавця, фотомитця, журналіста, любительки старовини і однієї з найвідоміших музейників Рівного та просто щирої рівнянки Галини Данильчук сягає дев'ятнадцятого століття. Її родина по маминій лінії - залізничники, а батько корінний «поліщук», земляк Тараса Бульби-Боровця. Отож і батьківська, і материнська лінії ро-

ки пильному ставленню радянської влади до му-

експонату». Також вона довгий час була ведучою «Музейних

міста, а місто має ще й пам'ятки, старі пам'ятники, будинки, мені

ківська, і материнська ліній ро-
додову стали віддзеркаленням
історії того часу.

...Сім'я виховувала двох ді-
тей: старшого сина та молод-
шу доньку Галину.

– Я жила в сім'ї, де були спо-
гади, моє покоління жило без
інформаційного засилля - інфор-
мація черпалася від батьків, ро-
дичів і сусідів. Ми жили на вулиці
Садовій, якої вже нині немає, там
на місці трьох маленьких вуличок
один дев'ятиповерховий будинок.
Мої сім перших років пройшли
саме там, і вони до сьогодні мені
сняться: хата, великий садок, де
було лише чотири дерева...

В 60-ті роки там, де нині «Тек-
стильник», був сільськогосподар-
ський ринок. Ми туди частенько
бігали, наша рідня приїжджала і
ночували у нас. Жили ми у підвалі
в одній кімнаті, на ці стіни боляче
було дивитися, але в нас у суботу
й неділю ночувало дуже багато
людей - яблуку ніде було власти.
Вечеряючи шматком сала та за-
пиваючи чаркою самогону, вони
згадували Бистричі, Случ, мого
діда Ісаака. Моментами десь на-
півпошепки говорилося про бан-
дерівців, але більше їх називали
нашими хлопцями, і називали
Тараса Бульбу-Боровця. Вони з
моїм батьком однолітки. В якийсь
момент їхні життя перетиналися,
але, правда, Тарас Боровець був
гонорового роду, а батько сирота.
Він у найми пішов у 14 років. Його
дитинство було важким, в армію
забрали совети, потім фронт, а
Бульба пішов у ліс.

Краєзнавець може народити-
ся, ще не знаючи, ким він буде. Із
Садової я пішла у десяту школу.
Вчилася добре, гарно працювала
фантазія: придумати задачу, на-
писати твір - без проблем. Писа-
ла я твори дуже добре, хвалили
мене, вчителі пророкували мені
майбутнє журналіста...

Але, закінчивши школу та по-
їхавши у Київ вступати на журна-

лістику, Галина ніде не друкува-
лася, нікуди не дописувала, тому
у неї навіть документи не при-
йняли. А на історію не пройшла
по конкурсу. Повернулася назад
і в розпачі звернулася у комісію у
справах неповнолітніх, попросив-
ши дати роботу. Тоді її і направи-
ли на Газорозрядний завод.

– І та заводська прохідна, на
якій я проробила чотири роки,
це були одні з найкращих років
у моєму житті. Півроку пройшло,
поки я всього навчилася і отри-
мала повагу та визнання колег.
Згодом я вже секретар комсо-
мольської організації, що налічує
півтори сотні людей. А у 1974
році мене представили до все-
союзної нагороди – «Медаль за
трудові відзнаки».

Одночасно з роботою Галя
ходила на курси екскурсоводів,
які вів Гурій Васильович Буха-
ло. Музей у той час знаходився
на сучасній вулиці С.Петлюри,
працівників не вистачало, тож
юні «музейники» навіть описува-
ли експонати основного фонду.
Тому музей для Галини Даниль-
чук почався ще там.

– Ось одного разу приходять
Гурій Васильович на заняття і
говорить, що в музей Кузнецова
треба науковий працівник, і запи-
тує мене, чи я піду. І так засмокта-
ло мені те, коліс не реалізоване
– журналістика, історія, музей.
Подумала та й подала на заводі
заяву на звільнення. Правда, не
легко мені далось те звільнення
– відпускати ніхто не хотів, але я
такі звільнилася. І прийшла у му-
зей, де працювала до 90-х років,
поки він був. Тепер його немає,
про Кузнецова говорять чудо-
біді, але справа не в особі Кузне-
цова, а справа у тому, що музей
мене зробив у якійсь мірі. Завдя-

радянської влади до музеїв відкривалися великі можливості для розвитку. Фінанси на все виділялися: на закупку експонатів, відрядження, розбудову експозиції. Була можливість багато їздити.

В музеї Галина навчилася не тільки екскурсіям, а й вмінню спілкуватися з людьми старшого покоління. Бо для музейного працівника, зазначає наша героїня, важлива комунікабельність, треба щоб тобі довірили ті історії, що береже їхня пам'ять.

- Тут дуже важливе вміння слухати і не вступати в суперечку. Завдяки цим вмінням я встигла зібрати досить багато матеріалів. Оригінали документів, нагороди, все це, звичайно, радянського періоду, але разом з цим це була досить хороша школа. Потроху стала децхо писати, згодом з'явилися маленькі замітки і публікації в газетах «Зміна», «Червоний прапор». А в 90-ті роки з політичних та економічних причин все змінилося.

Саме тоді Галина Данильчук створила у нинішньому краєзнавчому музеї відділ пішохідних екскурсій, пізніше - сектор виставок, а тепер це відділ виставок. У перші роки незалежності її відділ робив до 20-ти виставок на рік.

Один із проектів, створених Галиною Данильчук, - це «Золоте сузір'я». Коли їй виповнилося п'ятдесят, вона вирішила організувати щось цікаве і збрала своїх однолітків-митців - художників, літераторів, відомих людей краю. Ідея і проведення всім дуже сподобалися, тож наступного року напередодні Святого Миколая Галя знову збрала митців, яким виповнилося п'ятдесят.

З виставкових проектів Галини Данильчук рівнянам добре відомі: «Виставка однієї вулиці», «Коріння роду», «Творчий портрет митця», «Виставка одного

час була ведучою: «Музейних гостинь». Було і чимало цікавих співпраць з містом, наприклад, «Свято вулиці Поштової». Також краєзнавець бере участь у святі вулиць Петра Могили і Коперника, відповідаючи за історично-довідкову частину.

- Іноді думають, що музейний працівник - це екскурсовод, насправді ж екскурсія - це кінцевий продукт. Музейний працівник-науковець - це той, що сіє, вирощує, збирає, творить, а далі як екскурсовод показує і розказує. Коли дітям розказую - то говорю, що в музеї є чотири «Е» - експонат, експозиція, екскурсія, екскурсовод, зворотного напрямку немає. Якщо ніхто не збере і ніхто не створить, то хто розкаже і про що? Основне завдання - це збір експонатів та їх збереження. Нині експонати знайти не просто, якщо колись були дарувальники, то нині всі хочуть продати, саме тому поповнюються приватні колекції, а не музейні, бо ми не маємо за що купити. От я вже 44 роки тут працюю. З проектів поза межами музею мене найбільше цікавить дослідження Рівного - різнобічне. Але я обрала стежку дуже популярну зараз у краєзнавстві - це усна історія через людські спогади.

Галина Данильчук збрала спогади близько 150 рівнян: це корінні жителі, представники різних національних меншин, мешканці повоєнної доби і т.д. Адже вважає, що в долі кожної окремої людини є наша спільна доля. На основі спогадів народилися нариси, опубліковані в газеті «Сім днів», «Льонокомбінат», «Вісті Рівненщини», у наукових збірниках музею. А у 2012 році світ побачила книжка «Рівне у долях його мешканців». Вона була названа книгою року. Її цінність - у 360 фотографіях, більшість яких з сімейних архівів та були опубліковані вперше.

- Людські спогади - це спогади

старі пам'ятники, будинки, мени дуже шкода поруйнованого Рівного. Краплинки історії, що ще збереглися, але й ті незабаром можуть зникнути через антикультурну владу. І не тільки в Рівному, це напевно загальнодержавна тенденція. На перше місце стало будівництво, а земля в історичній частині міста дуже дорога. Якщо глянути на місто збоку - робиться сумно. Архітектурний ансамбль вулиці 16 Липня, яку влада обіцяла зробити пішохідною, історичною зоною, знищено недолугими спорудами, важливі для історії будинки доведені фактично до повної руйнації. Ми втратили історичну частину міста - про замок Любомирських одні розмови, багато історичних будинків втрачено, і ці декілька старих вулиць, які сьогодні є, завтра - під великим знаком питання.

Нині в архіві краєзнавиці накопичилося більше 11 тисяч фотографій із альбомів. І сьогодні Галина Данильчук зізнається, що має багато матеріалу на наступну книжку, але це задоволення не з дешевих, тому, можливо, рівняни зможуть побачити її лише наступного року.

- В цьому житті треба зайняти своє місце, чужого не займати, але й своє не віддавати. Я не шкодую, що в моєму житті - це музей, він дав мені дуже й дуже багато, - переконана Галина Данильчук.

Надія РОМАНЧУК

З червня відома рівненська краєзнавця, завідувачка відділу виставок Рівненського обласного краєзнавчого музею Галина Данильчук відсвяткувала ювілей. Редакція тижневика «Льонокомбінат» приєднується до вітань і бажає ювілярці здоров'я, творчого натхнення, здійснення усіх сміливих задумів!